

"לעורך ליבי"

מכתב שבועי לבני ישיבות ואברכים



פרשת נח תשפ"ו

עליו, לא הייתה לו עניבה וגם לא כובע רבני, ולא משרה, סך הכל אברך מכולל חזון איש זה הכל!!! אברך!!!

אברך זה הכל? התשובה היא, לא! אברך זה לא הכל! אברך זה מעל הכל!

הייתי בהלם מהאירוע, האיש שנראה הכי פשוט, כולם חיכו רק לו???

זו האמת הפשוטה, זו האמת האבסולוטית!!!

יכול להיות מישהו שהיעוד שלו בעולם זה להיות ראש ישיבה, יש מישהו שהיעוד שלו הוא להיות משגיח, ר"מ, שלוחא דרבנן, אבל סולם הערכים לא משתנה לשום כיוון.

'ישיבע בוחר' אברך, בחשוון תשפ"ו הכנסת את עצמך לסדר יום של לימוד? הבוס שלך זה אלוקים!

תדע שאתה בחיר הבריאה, אתה הנזר!!! אתה הסיבה לעולם, אתה הדלק של עם ישראל, בין היתר אתה הדלק של מפגן מטוסי האדיר שמשותללים ברחבי המזרח התיכון.

כולנו מאחוריק, כולנו צריכים אותך, כולנו זקוקים לך, כולנו מוקירים אותך ומתפללים להצלחתך.

פקודי ישרים משמחי לב? כנראה הדורות השתנו

נוכחתי לראות שהנושא של 'נוכחות' תפס הרבה מצד אחד, ולא הובהר דיו מצד שני.

שבוע שעבר דיברתי על נוכחות, ולפני שבועיים על חוסר אונים ועל הקושי לשים אצבע בסידור, עכשיו אני רוצה להסביר לך מה הקשר ביניהם.

בעצם, הקושי להיות נוכח כי הדבר גורם לי להרגיש חוסר אונים, להיות נוכח זה להיות במציאות, הכאב והסבל נמצאים במציאות, בעתיד יש חלומות וורודים, את העבר גם אפשר איכשהו לצבוע אותו בוורוד, גם אם הוא לא בדיוק היה ככה, אבל את המציאות אי אפשר לשנות, אפשר רק לברוח ממנה, או יותר נכון אפשר לחשוב שאתה בורח ממנה...

שמעתי שמרן הגר"ד פוברסקי אמר פעם שמנוחת הנפש מגיע על ידי "אי שינוי".

כלומר בשביל לקנות מנוחת הנפש צריך להיות עקבי, לא לזוז כל רגע למקום אחר. לדוגמא, התחלת מסכת ברכות? אל תעבור למסכת אחרת אלא תגמור אותה, למרות שמסכת אחרת יותר

ברוך ה' העלון זכה לאהדה וממילא לתפוצה, גם במהדורה מודפסת בהרבה מחוזות, לאור זאת העלויות גדלו עד למאוד. הנני לבקש ממי שיכול להשתתף בהוצאות, נשמח מאוד.

מי הכי חשוב?

השבוע התחיל זמן חדש... הזמן הכי ארוך בשנה, אתה נכנס בחייל ורעדה למסע של חמשה חודשים, בעולם ייחודי! עולמה של התורה.

אשאל אותך שאלה, האם אתה מרגיש שאתה עושה את הדבר הכי חשוב בעולם? לא שאלתי האם אתה יודע! שאלתי היא, האם אתה מרגיש שזה הדבר הכי חשוב? יותר מחבר כנסת שנשלח על ידי גדולי ישראל... יותר ממנתח עם חלוק ירוק...

אם אתה, אברך בן 35, אתה מרגיש את חשיבותך שהיא יותר מחברך שהתמנה להיות מגיד שיעור? או שההרגשה היא שהתייבשת בכולל... מיובש כמו הספסל שאתה יושב עליו...

האמת היא, שלאף אחד מאיתנו לא קל להרגיש את האמת! קל לדעת את האמת, קשה לחוש אותה, סוף סוף לעולם שלנו קוראים עולם השקר, אף אחד מאיתנו לא רוצה ללכת לעולם האמת... אבל אני רוצה לספר לך על חוויה שגרמה לי להרגיש קצת קצת את האמת.

הייתי בעיר הקודש ירושלים בחול המועד סוכות תשפ"ב, לפתע ראיתי נהירה של אנשים, כשהלכתי לכיוון ראיתי במה ענקית עם מסך גדול מאחוריה, זרקורים עוצמתיים האירו את הבמה, עשן אפף אותה, הקהל כיסה את הרחבה, הבנתי שיש פה אירוע שאמור להתחיל בדקות הקרובות. והנה אט אט התאספו אנשים על הבמה, אישים חשובים יש לומר, רבנים, דיינים, חכ"ם, ראש העיר וסגנו, העוזר עם רכב השרד, העוזר של העוזר, וכל המי והמי, בשלב מסויים המזרח התמלא, חשובי הדור ישבו שמה עם כובע רבני, מעונבים, כולם כולם כבר בכמה ועדיין היה נראה שהטקס לא התחיל... המצב מאוד הפליא אותי, למי הם מחכים? כלומר, מי יכול להיות יותר חשוב מהם שעדיין מקומו נפקד? וככל שאני מחכה, עוד ועוד חשובים באים, עוד דרשה ועוד דרשה, והטקס טרם הגיע לשיאו...

נשאתי ק"ו בעצמי, אם בעלי משרה חשובים כאלו מחכים למישהו בטח 'המישהו' הזה בעל משרה יותר מכובדת...

ואז הוא הגיע, ר' חיים קנייבסקי זצ"ל עלה לבמה... כולם חיכו לו שעתיים, כולם רקדו לו, הוא חשמל את האוויר בבואו... הסתכלתי

המת". תפילת נעילה היא כמו הארי המת, תפילת המנחה של היום היא כלב החי.

זה בעצם נוכחות. אתה עכשיו נעמד למנחה? תהיה במנחה.

ניתן עוד דוגמא.

יושב לו בחור/ אברך בבית המדרש מול הגמרא ומתחיל ללמוד...

חולפים להם חמש דקות, ופתאום עולה לו שאלה, אולי בכלל אני צריך לצאת לעבוד?

האצבע מונפת אל על כמו למדן מנוסה, הרי הלל הזקן עבד לפרנסתו...., חוץ מזה אולי אני צריך להשפיע מכישרונותי על בני הישיבות המסולאים בפז, אולי צריכים ר"מ באיזה ישיבה כלשהי? חוץ מזה אני לא מצליח להבין מה זה נפקא מינה לי כל המשא ומתן המייגע של הגמרא? צריך לעבור ללמוד הלכה!

אולי אלך ללמוד מחשבה? אולי מוסר? אולי אני משורש נשמתני אני צריך ללמוד בקיאות?

פתאום הוא נזכר שהוא עוד לא שתה קפה, לפתע הוא שם לב שיש עלון מעניין בספסל שליידו... אז הוא מחליט שבשביל להתגבר על הקפה והעלונים, צריך תענית דיבור, אח"כ הוא קולט שהוא חצי שעה מדבר בהיא... אההו... כי הוא בתענית דיבור...

מה באמת? מה קורה שמה? סך הכל הוא שואל שאלות טובות... אבל אי אפשר לענות לו עליהם תשובות!!!

אתה יודע למה? כי זה לא מעניין אותו...

יושב לו העלם מול הגמרא, וצפות לו האכזבות, מ'הרבי עקיבא איגר' שהוא היה צריך להיות, חוץ מזה, למה אני רואה כאן בגמרא בצד שמאל את האות ב'? אני רק בדף ב'? איזה ע"ה אני.... הוא גם לא שוכח שבגיל 13 הוא היה בטוח שבגיל 20 הוא ישלוח בש"ס הפוך וישר...

יושב לו העלם מול הגמרא, והוא לא רואה גמרא, הוא רואה אכזבה... הוא מתפלא על חז"ל שאמרו שפקודי ה' ישירים משמחי לב... אולי לחז"ל הייתה גמרא אחרת?? והוא לא מבין שהוא לא רואה גמרא הוא רואה אכזבה... אכזבה היא באמת לא משמחת. אם הוא רק היה נוכח במציאות, אם הוא לא היה בורח מהמציאות הוא לא היה בורח מהגמרא, הוא לא היה מתמלא באלף קושיות...

אני רוצה שתבין התורה היא מתוקה, האכזבה מכסה לך את דפי הגמרא! תרים אותה... {זהירות היא שורפת} תהיה נוכח באכזבה, אם תהיה נוכח, תוכל לקרוא את המילים המתוקות יותר מכל דבר אחד שבעולם וליהנות מהן עד מאוד!!!!

אבל אם אתה לא נוכח, אתה בורח מהאכזבה, אתה מתחיל לחשוב אולי כדאי אחרת? אולי ישיבה אחרת? אולי עכשיו הגיע זמן של קפה של שחרית?

שיהיה בהצלחה בזמן חורף הבעל"ט שנזכה להיות לגיונו של מלך לעובדו ולדבקה בו

לתרומות, {המציילות את העלון} הארות והערות, וכן לקבלת

העלון במייל N0527109698@GMAIL.COM

קורצת כי היא חדשה, אבל מנוחת הנפש באמת מגיעה כשלא זזים. אז מגיע הרוגע והשלווה, {בקונטרס שכתבתי על טיפים נגד חרדות, כתבתי בין היתר להימנע מקווי החדשות, ההאזנה אליהם מורידה את הנוכחות שלך בעצמך לטובת נוכחות בסקרים, במחלוקת ובפוליטיקה שלא קשורה אליך ממטר} האצבע בסידור או בגמרא גורמת יציבות, ואי תזוזה.

גם אלה שלא היפראקטיביים, בתנועות קטנות גם הם היפרים, מסופר על הסבא מקעלם שלא היה עושה שום תנועה, או תזוזה בלי חשבון. {למותר לציין שחיקוי לזה יגמור באשפוז}

למה מיד כשאנחנו מסיימים תפילת שמו"ע היד תרה אחר ספר או עלון עד שהחזן יתחיל חזרת הש"ץ, מה יקרה אם תהיה בחיינו דקה בלי לעשות כלום? האם אהבת תורה היא זו שדוחפת אותנו לקרוא משהו בין שמו"ע לחזרה? נניח, מה עם אלו שקוראים עלון?

אתם מכירים את הסקירה שאחרי שמו"ע? אדם גומר שמו"ע, ומיד הוא עושה סיבוב ראש על כל האולם... מה אתה מחפש שמה? פשוט מאוד קשה להיות נוכח בעצמי.

כל חג מסבירים לנו שזה החג הכי חשוב

ננסה לבהיר עוד את ה"נוכחות" מכיוון נוסף, את כולנו מטרידה השאלה 'מה הכי חשוב?' אנחנו מגיעים לראש השנה הדרשנים מסבירים לנו שר"ה הכי חשוב, אחר כך מגיעים ליו"כ, נעמדים מגידי המישרים ואומרים, זה היום הכי חשוב בשנה, מגיע הושענא רבה, מגיעים המקובלים ומסבירים שבעצם הוא היותר חשוב מהכל, אחר כך מגיע פורים שהוא כפורים וקטן נתלה בגדול... ואז מגיע ליל הסדר... הרב שלמה לווינשטיין בדרשתו על עשרת המכות מרחיב על ליל האמונה, והוא הוא הלילה הכי חשוב... בקיצור התבלבלתי מה הכי חשוב?

אותו דבר הפריע לי בשנותי בישיבה, בשיעור א' הסבירו לי שהיא השנה הכי גורלית אחר כך הסבירו ששיעור ב' הכי גורלי... כי בשיעור א' עדיין ילדים, ובשיעור ג' כבר אורזים מזוודות... לכן שיעור ב' הכי חשוב. אחר כך אומרים לי שהישיבה גדולה זה הזמן הכי גורלי..., אפשר להמשיך גם ל'שנה ראשונה' אחרי הנישואין שזה הכי חשוב, פעם שמעתי גם הסברים למה דווקא השנה השנייה היא הכי חשובה, מה שגרם לי להסתקרן מה יגידו לי בשנה השלישית... למה היא הכי חשובה... בקיצור מה הולך פה? מה באמת הכי חשוב?

התשובה לזה היא, עכשיו!!! היום, זה היום הכי חשוב. היום!!! היום אם בקולו תשמעו, אין כמו היום.

שבת פרשת נח היא הכי חשובה יותר מיום כיפורים ויותר מפורים כיפורים!!!! ואפילו יותר מליל האמונה ליל הסדר!!!!

אתה יודע למה? כי יום כיפור זה עבר, ליל הסדר ליל פורים הם בעתיד, מה שהכי חשוב זה היום!!! ולכן מתאים מאוד שבלייל כיפור יסבירו לנו כמה הוא הכי חשוב ובליל פסח יסבירו לנו שדווקא הוא הכי חשוב.

אתה עכשיו צריך להיכנס לתפילת מנחה? תדע לך שזה התפילה הכי חשובה בעולם!!! כן! אפילו יותר מנעילה. תבין! אני לא מדבר איתך דמגוגיה, אני רציני, מספרים שהרב שך רץ אחרי הלוויה של החזן איש לבית המדרש ללמוד ואמר "טוב כלב החי מן הארי